

Pietje Dapper

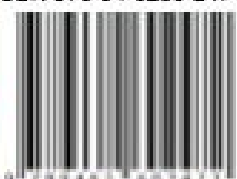
en de wedstrijdduif

S. Boto

Pietje Dapper, zijn beste vriend Karetje Stoer en hun trouwe hondenvriend Nero beleven weer een nieuw avontuur.

Als Pietje van Ome Bertus twee duiven krijgt, gaat er een nieuwe wereld voor Pietje open. En wie zal de wedstrijd winnen?

ISBN 978-94-6260-247-2

9 789462 602472

S. Boto

Pietje en de wedstrijdduif

Uitgeverij De Graveinse Abeel

De personages en situaties in dit verhaal zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-247-2
NUR 282

© 2020 Uitgeverij De Graveinse Abeel, Amsterdam
www.degraveinseabeel.nl
mail@degraveinseabeel.nl
Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Graveinse Abeel
© Omslagfoto: Depositphotos
Auteur: S. Boto

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Pietje was in de tuin aan het rommelen. Hij had er kortgeleden een hok getimmerd en daar liepen nu twee duiven op hun gemakje in het rond. Het waren een mannetje, een 'doffer' en een vrouwtje, een 'duivin'. Die twee had hij pas kortgeleden van Ome Bertus gekregen. Toen hij laatst bij hem was geweest had Pietje vol belangstelling en ook met ontzag naar de duivenkolonie van

Ome Bertus gekeken.

“Wat heeft u veel duiven,” had hij gezegd.

“Ja jong, ik denk dat ik wel tegen de honderd heb.”

“Gossie,” zei Pietje, “dat lijkt me leuk, zo’n hok met duiven.”

“Dat is ook zo,” had ome Bertus gezegd, “maar het is wel een hoop werk hoor. Je moet geregeld de hokken schoonmaken en het kost ook nogal wat geld aan duivenvoer.”

Ze babbelden verder en van het een kwam het ander. Ome Bertus had gezegd dat hij wel een paar duiven over had en dat Pietje die mocht hebben.

“Joppes!” had Pietje gezegd. “Ik ga meteen aan mijn vader vragen of het mag en of ik in de tuin een hok mag timmeren.” Hij had het nog dezelfde avond aan zijn vader gevraagd. Die had geknikt en gezegd dat hij het wel goed vond. Als het maar geen rotzooi zou geven voor de burens.

De volgende dag, na schooltijd, was hij begonnen met een hok te timmeren voor de duiven. Na enige dagen was het klaar.

Toen kon hij naar ome Bertus gaan om twee duiven op te halen. Hij had in een oud mandje die twee duiven van ome Bertus meegekregen. Hij had ze in het hok gedaan en na een poosje waren ze gewend aan hun hok zodat ze mochten uitvliegen. Ze kwamen dan altijd weer terug in hun hok. Gelukkig had hij geen klachten van de burens gehad. Dat kon ook niet. Want er vlogen zoveel vogels in de buurt rond de tuinen dat die twee van Pietje nauwelijks opvielen. Het leuke was dat de twee duiven al snel gewend waren aan Pietje en zelfs het voer uit zijn hand pikten.

Pietje liet de deur van het hok overdag meestal openstaan, want dan konden ze vrij uitvliegen. In het begin gingen ze

nog weleens terug naar hun oude hok bij ome Bertus en dan moest Pietje ze terughalen. Maar nu waren ze gewend en bleven ze in hun eigen hok.

Pietje was trots op zijn duiven. Vooral omdat ze zo tam waren. Hij had ze ook een naam gegeven. Het mannetje had hij Thomas genoemd en het vrouwtje heette Alva.

En het leek wel, of ze hun namen ook al kenden. Want als Pietje ze riep, dan kwamen ze meteen naar hem toe gevlogen. Zelfs moeder vond het leuk. Alhoewel ze wel wat vaker Pietjes muts moest wassen omdat de duiven daar weleens op poepten. En wat ze ook zei, Pietje wilde z'n geluksmuts niet afdoen.

Hoewel ze eerst bedenkelijk had gekeken toen ze hoorde dat er een duivenhokje in de tuin zou komen, keek ze nu met genoegen naar de uitvliegende duiven.

Ze vond het een prettig idee, dat Pietje alles kon leren en ook alles kon vragen over de duiven aan ome Bertus. Zo kon er niets verkeerd gaan.

Ome Bertus had Pietje een keer uitgelegd hoe het ging met dat wedstrijdvliegen van de duiven. Zijn duiven deden mee aan zogenaamde wedvluchten vanaf een plek in het buitenland. Ze werden met een grote wagen daarnaartoe gebracht. Dan werden ze losgelaten. En vandaaruit moesten de duiven dan weer terugvliegen naar hun hok.

“Dat lijkt me wel erg moeilijk voor die kleine beestjes,” had Pietje gezegd.

Maar ome Bertus zei dat ze dat makkelijk konden. Soms werden er wel wedvluchten helemaal vanuit Frankrijk gehouden. En dan kwamen die duiven toch weer terug naar

hun hok.

Pietje vond dat maar een hele prestatie en hij vroeg aan ome Bertus hoe dat wedstrijdvliegen precies in zijn werk ging.

“Weet je wat Pietje? Kom morgen maar om vijf uur naar me toe,” had hij gezegd, “dan ga ik een paar duiven inkorven.”

“Wat is dat: inkorven?” had Pietje gevraagd.

“Kom maar om een uur of vier, dan leg ik je alles uit,” had ome Bertus gezegd. “Je hoeft thuis niet te eten; ik maak wel een paar broodjes klaar. Ik heb dan alle tijd om je alles te vertellen. Kom maar meteen na schooltijd.”

Hoofdstuk 2

Toen Pietje de volgende dag uit school kwam, liep hij regelrecht naar het huis van Ome Bertus toe. Hij had tegen zijn moeder gezegd dat hij daar zou horen hoe dat ging; de duiven inkorven.

“Wat is dat ?” had moeder gevraagd.

Dat wist Pietje ook nog niet precies, maar het was iets met een vliegwedstrijd voor duiven. Ome Bertus zou het hem

gaan uitleggen.

“Ik vertel het wel, als ik met ome Bertus mee ben geweest,” had Pietje gezegd, “en als we klaar zijn dan brengt hij me met zijn auto weer naar huis, dat heeft hij gezegd.”

“Ga dan maar,” had moeder gezegd. “En dan hoor ik het nog wel. En doe hem vooral de groeten.”

Ome Bertus was de broer van moeder. Hij was niet getrouwd en had ook geen kinderen. Maar Pietje kwam geregeld bij hem om een praatje te maken. En ome Bertus vond dat ook erg gezellig.

Hij had een paar broodjes klaargemaakt. Hij had ze dik besmeerd met boter en daarna belegd met worst. Ome Bertus wist wat lekker eten was!

En ze aten die broodjes allemaal op voor ze naar de duivenhokken gingen.

Toen ze bij de hokken kwamen pakte Ome Bertus er elke keer een duif uit en deed die in een mand. Hij bekeek ze eerst heel nauwkeurig. In totaal deed hij vijf duiven in de mand.

“Die gaan mee op de wedstrijdvlucht. Ze moeten natuurlijk wel goed gezond zijn,” zei hij. “Als ze niet goed uitgerust zijn, dan gaan ze niet op reis.”

Pietje keek belangstellend toe wat ome Bertus deed. Hij zag dat er ook een duif bij was die hij erg mooi vond. Het was een zwarte duif met een paar witte veren. Het diertje keek heel parmantig uit zijn kleine kraaloojjes naar Pietje.

Het leek wel of hij wilde zeggen: “Ik ga op reis naar het buitenland en ik kom morgen weer terug!”

“Wat een mooie duif is dat,” zei Pietje.

“Jazeker, het is een doffer, een mannetje. En het is één van